

Müzəffər MƏZAHİM

Dünyanı sevdikcə...

Ətəkdən zirvəyə atılan daşa
Birinci hədəfdir daş atan özü.
Təzadlar dünyayla doğulub qoşa, -
Ölüm hökmü verir yaşadan özü.

Bir düzü yüz yerə yozub öyon var,
Boş baş ucbatından dizə döyən var,
Özünü haqq bilib, yersiz öyon var, -
Günahdır ayaqdan başacan özü.

Günlər körpüsüdür həftənin, ayın,
Ömür oynucaqmış, ölümsə oyun.
Dünyanı sevdikcə tutulur toyun, -
İşvəylə göz vurub, qaş atan özü.

Arzular hər zaman gotirməz ki bar,
Bülbülə dağ çəkər gül üstündə xar...
Məqsəd vurmaqdırsa, de, nə fərqi var? -
Ən kəskin silahdır "quşatan" özü.

Müzəffər, tərs düşüb bizimlə fələk,
Tutubdur üzünü hiylədən olək,
Bir üzü şeytandır, bir üzü mələk,
Hər kəsi çaşıdırıb çaş atan özü.

Baş açə bilmədim...

Mənə yazdığın yazıda
Tanıdım xəttimi, Tanrım.
Yarıtmadım bir ömürü
Aşmadım həddimi, Tanrım.

Mən yubandım keçdi həyat,
Çox arzular qaldı boyat...
Bəxt bədəmə sevinc də qat,
Dikəldim qəddimi, Tanrım.

Demirəm ki, heç gülmədim,
Hər ölənimlə ölmədim,
Gəldim baş açə bilmədim, -
Dünya çox bəddimi, Tanrım?

Baxma bəxtin xatasıyam,
Mən muradın butasıyam,
Bir gün kama çatasıyam, -
Sınadım cəddimi, Tanrım.

Ömür əbədidir

Son yoxdur kainatda,
Son demək Ona möxsus.
Şifrlənmiş həyatda,
Əvvəl də sona möxsus.
Məhv olsa da nə qədər,
Ulduzlar kəhkeşanda.
Yenə də əbədiyyət,
Yaşayır bu cahanda.
Ölüm əbədiyyətə,
Keçmək üçün açardır.

Suyun həsrətilə yanan çiçəklər Bəzən qəfil gələn seldə boğulur.

İnsan bu mütəloq ömrin,
Sərt hökmünə düşərdür.
Ömür bir cüt ağacdır,
Adəmlə Həvvə kökü.
Budaqlar insanlardır,
Elo hey yarpaq tökür.

Keçdi

Arzunun əlindən düşən ümidəm,
Bir də göyərmiş marağı keçdi.
Titrədi vücudum, perikdi ruhum,
İçimdən ölümün sazığı keçdi.

Günlər tökülsə də ömürdən gül-gül,
Yenə də açılır arzular dil-dil,
Gənclik həvəsinə düşsə də könül,
Daha qürub ömrün o çağı keçdi.

Səhvini yaşadım naşı ömrümün,
Yaşımdan böyükdür yaşı ömrümün,
Sirinsöyib qalan kaşı ömrümün,
Közü də külləndi, ocağı keçdi.

Əziz tutmadım ömrün xətrini,
Açdı Əzrail də ocalı çotrini, -
Gördüm kölgəsinə, duyduğum ötrini,
Qapımdan Allahın "qonağı" keçdi.

Olum

Allah, bu dünya fanidir,
Qayıdım, qoy mələk olum.
Gərəksiz insan olunca,
Gərəkli daş-kəsək olum.

Nahaqqa şahid olunca,
Ruhumu nəfəsim alınca,
Qorxulara mat qalınca,
Dağda-düzdə külək olum.

Sevinc gözdüm qəm içində,
Düz axtardım kəm içində...
Təkləninəcə cəm içində,
Apar, yanında tək olum.

Məni

Haqqı dedim, çəkdilər,
dara dilimdən məni.
Təklədilər, aldılar,
Yorğun ölimdən məni.

Yaşadım bu günahla,
Yandırdım içimdə ahlə,
Yoğurdular pənahlə,
Yenə külümdən məni.

Ya cavan, ya qarıyan, -
Yox ömürdən yarıyan.
Əcalimdir qoruyan,
Vaxtsız ölümün məni.

Deyən, çox yaşadım...

Deyən, çox yaşadım, qocaldı dünya,
Məni saxlamağa taqəti yoxdur.
Onu da çaşırdı gördüyüm rəya, -
Xaliq özü vardı, xilqəti yoxdu...

Şəffafimi əlində tutduğu qələm?
Hərdən tərsə düşür sıralaması.
Güya bərabərmiş sevincə olum,
Bizik Tanrımın qaralaması.

İşıqlı dünyaya can atırdıq biz,
Düvlər ələmidir bu zülmət dünya.
Qırxıncı otaqdır hələ qəbrimiz,
Sırrını saxlayıb möhsərə guya.

Tanrı qələmdən çox pozan işlədir,
Bəs: - Yoxdur, - deyirlər, - yazıya pozu?
Ölüm də, doğum da cəni çəşmədir,
Ömrü də ölümün qələmi yazır.

Varmı?

Bütün ölümlər vaxtsızdır,
Ölümün xoş vaxtı varmı?
Hər könülü oxşamağa,
Dünyanın boş vaxtı varmı?

İnsan mələkmi, bəşəri?
Bir dənə nurdan düşərmim?
Hər daş atan bəxtəvərmim?
Heç ömrün daş vaxtı varmı?

Bu ömür kimə yarıyır?
Bədəndə ruhu qarıyır,
Deyirlər, bəxti quruyub,
Bu bəxtin yaş vaxtı varmı?

Könlümə qurmadım ömrü,
Mənzilə vurmamış ömrü,
Gəlincə Allahın əmri,
Əcolin çaş vaxtı varmı?

Onsuz da

Dualardı hey yüksəlir,
Qanadların yerdən göyü.
Şikayətlər axıb gəlir,
Yerdəki hər sirdən göyü.

Ümidlilər nicat tapar,
Ömürdən də fürsət qapar,
Qəlbim deyir pənahlə apar,
Böhtanlardan, şərdən göyü.

Qalmayıbdır səbrim daha,
Yaşamaq da burda bəha,
Qoşularaq könül ruha,
Uçmaq istər hərdən göyü.

Qoy indidən, Tanrım, uçaq.
Burda nə var ki, qorxacaq,
Onsuz da bir gün qalxacaq,
Bu təmtəraq birdən göyü.

Çıxış qapısı

Elo doğulandan qapılardaydıq,
Dünya özü boyda baxış qapısı.
Qapıdan qapıya ötürür bizi,
Daima açıqdır qarğış qapısı.

Qapı var cəlvəli, zərziyəlidir,
Gedişli-gəlişli, döbdəbədildir,
Bütün qapılardan cazibəlidir,
Bəhsəbəhs, rəqəbat, yarış qapısı.

Qapı var ah ilə, dörd ilə dolub,
Qapı var daima kef-damağ qalıb...
Gəlib açanı yox, qapalı qalıb,
Ədalət, sədaqət, bəriş qapısı.

Qapı var keçənə qurulmuş tələ,
Qapı var taybatay açılmış yelə,
Çoxunun üzünə bağlıdır hələ,
Bəxt, qismət qapısı, naxış qapısı.

Dünya böyüksə də, ömür yolu dar,
Kimlərsə əzabdır, kimlərsə yar,
Əbədi gətməyin bircə yolu var,
Ölümdür dünyanın çıxış qapısı.

Boğulur

Ocağı boğublar külü közlərin,
Bu odun tütüsü küldə boğulur.
Vədələr içində yalan gizlənin,
Bəzən həqiqətlər dildə boğulur.

Sevinc gözələyirson qəm baxta çıxır,
Əyarlı bildiyin qəlb saxta çıxır,
Yalanın tacıyla düz taxta çıxır,
"Nəçə bəmin haqqı zildə" boğulur.

Çoxunun gözündə çəpür ədalət,
Qaba xislətinə yaddır sədaqət,
Bəzən ən mükəmməl sevgi, məhəbbət,
Eşqə sığal çəkən əldə boğulur.

Daha əsir ömrə soyuq küləklər,
Axır ay üzündən nakam diləklər,
Suyun həsrətilə yanan çiçəklər
Bəzən qəfil gələn seldə boğulur.

